

LØGMANSSTEYPIÐ FINALAN

Víkingarnir bastu nógva mótstreyminum

FÓTBÓLTUR Hóast teir triggjar ferðir lógu undir og eisini í brotssparkskappingini vóru á veg ímóti tapi, so megnaðu treystu víkingarnir aftur og aftur at svara aftur og at enda at fara avstað við steypinum

Jóannes Hansen

Í mest víðgongdu útgávuni eru tað tvey sløg av fót bóltsdystum. Í øðrum borðinum eru tað uppgerðirnar, tá ið dentur fyrst og fremst og viðhvørt tíverri mest sum bara verður lagdur á verjupartin. Í hinum borðinum eru tað uppgerðirnar, tá ið tað verður fokuserað á álopi og móguleikarnar at skora mál í vónini um, at tað fer at eydnast at skjóta í hvussu so er eitt mál meiri enn mótstøðuliðið.

Brigdini og móguleikarnir eru nógvir millum hesar báðar útgávarnar.

Leygarkvøldið spældu EB/Streymur og Víkingur steypafinalu, og tað var ikki hissini finala. Báðir partar vóru tilvitaðir um, at nú galt tað um at leypa á og harvið at vera við til at standa fyri undirhaldi fyri allar pengarnar.

Talan var um treytaleysan álopsfótbólt, og báðir partar eiga rós fyri at hava verið við til at mynda eina tað mest minnisríku og dramatisku finaluna í føroysku steypasøguni, sum røkkur aftur til 1955. Tað var tætt og harvið spennandi í tveir klockutímar, og talan var fyri tað mesta um væl skipað fót bóltsspæl.

Í føroyskum fót bólti verður ofta sparkað í so nóg, og í føroyskum fót bólti er tað ofta soleiðis, at dygdirnar í samanspælinum ikki eru sjónskar á síðsta triðinginum av vøllinum. Soleiðis varð tað ikki leygarkvøldið. Leikararnir bjóðaðu seg til, teir dugdu væl við bóltinum, teir fluttu seg væl, og ofta var hugflogið stórt, og so var tað bæði krossur og slanga, at ikki færri enn seks mál vórðu skorað í 120 minuttir, og at brotssparkskappingin varð so spennandi og dramatisk.

Á kambinum og í dalinum

Triggjar ferðir í vanligu leiktíðini og hálva tímanum í longdu leiktíðini var EB/Streymur á odda. Allar triggjar ferðirnar megnaði

Víkingur at svara aftur. Tað boðar frá samanhaldi og finum liðavriki, sum at enda varð lønt við sigrinum og harvið aðru aktiuni í løgmansteypinum, sum tað hevur verið spælt um síðani 2009. Fyrsta árið vann Víkingur, og síðani hevur EB/Streymur vunnið tvær ferðir.

Teir í Sundalagnum vóru triggjar ferðir á veg ímóti sigrinum. Í brotssparkskappingini vóru teir eisini omaná, men so kiksaðu tveir teirra, sum so ofta hava verið bjargingarmenninir, tá ið tað hevur staðið nóg á. René Tórgarð sendi bóltin við síðuna av málinum, og Geza Turi, sum var ein av hetjunum á Víkingaliðnum, bjargaði skotinum hjá Arnbirni Hansen.

Topp skjúttin er ikki hundrad prosent. Hann var ikki millum teir fyrstu ellivu, men hann var orsøkin til órógv ta lýtuna, sum hann spældi. Eingin tóktist hugaður at taka ábyrgdina á seg at skjóta sjeýnda brotssparki hjá EB/Streymi, eftir at Erling Jacobsen

hevði skorað til 8-7. Teir hugdu allir upp á Arnbjørn, sum ikki var álvuligur við støðuna, men hann tók ábyrgdina á seg, og tá ið hann hevði sent bóltin í fótturnar á Geza Turi, var eingin endi á fagnaðinum millum teir ljósabláu á vøllinum og teirra viðhaldsfólk.

EB/Streymararnir vóru fattir, hóast talan sjálvsagt var um stórt vónbrot, nú teir mistu á stokkinum, eftir at teir fleiri ferðir høvdu verið á veg ímóti triðja finalusigrinum á rað. Hetta gjørdist ikki teirra dagur, og tað varð staðfest, at tað altíð er øgiliga strevið hjá teimum, tá ið Víkingur er mótstøðuliðið.

Longu í gjár snaraðu teir sær burtur frá vónbrotinum og fóru at fyrireika seg til landskappingardystin í Fuglafirði mikukvøldið. Tað verður stór avbjóðing, nú fyrtreytirnar verða so nógv øðrvísi enn hjá mótstøðumonnunum. Men tað ræður um at halda fram at stríðast fyri at verja fremsta plássið í landskappingini, nú móguleikin at

SIGURSHARRAR

Tvær ferðir í brotssparkskappingini lá Víkingur undir, men kortini megnaðu illa sperdu og sølaðu víkingarnir at standa sum sigursharrar.

Myndir: Álvur Haraldsen

vinna greipuna hvarv í ljóshavinum á Tórsvølli.

Vinnararnir

Víkingur legði ógvuliga bragdliga fyri, og víkingarnir vóru alla tíðina álopssinnaðir. Vongverjarnir báðir – Bárður Hansen í høgru og Hanus Jacobsen í vinstru – vóru framrættaðir og raskir, Hans Jørgen Djurhuus líktist sær sjálvum í ágrýtni og máltevi og Sølvi Vatnhamar og serliga Kaj Leo í Bartalsstovu megnaðu nógv í samanspælinum og vístu stórar dygdir í einmansavrikum.

Filip Djordjevic var fremsti maður, og hjá honum haltaði tað í orðsins sanna týðningi. Evnaríki og væl upplagdi Benjamin á Víkingaliðnum varð heilt skjótt skaddur í nærdysti, og harvið hevði hann ikki móguleika at folda seg hundrad prosent út.

Niclas Niclassen var skilagóður